

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákovy a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **SAKO Brno, a. s.**, sídlem Jedovnická 4247/2, Brno, zastoupená BDO Czech Republic s. r. o., sídlem Nádražní 344/23, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, čj. 33426/18/5200-11434-706502, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, čj. 31 Af 79/2018-90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2018 zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (správce daně) ze dne 29. 3. 2017 – dodatečným platebním výměřům, jimiž správce daně snížil daňovou ztrátu z příjmu právnických osob vykázanou žalobkyní ve zdaňovacích obdobích 2011 a 2012. Správce daně shledal, že výdaje na demolici spalovenského kotle K1, které žalobkyně zahrnula v uvedených zdaňovacích obdobích do základu daně podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, jsou náklady související s investičním záměrem žalobkyně, tj. s pořízením hmotného majetku v podobě nového spalovenského kotle K1.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou, které krajský soud vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dovodil, že demolice spalovenského kotle K1 nebyla spojena s konkrétním investičním záměrem.

II. Kasační stížnost žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost. Stěžovatel namítl, že podle jeho názoru nevyzval žalobkyni, aby prokázala existenci negativní skutečnosti. Žalobkyně byla povinna prokázat, že náklady na demolici byly oprávněným daňovým nákladem ve zdaňovacích obdobích 2011 a 2012. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno. Pokud měla důkazy, které svědčily o tom, že o realizaci bylo rozhodováno až po roce 2012, nejedná se o prokazování negativní skutečnosti.

[4] Stěžovatel je přesvědčen, že žalobkyně počítala s demolicí spalovenského kotle K1 po uvedení do provozu nových spalovenských kotlů K2 a K3 od počátku realizace projektu „Odpadové hospodářství Brno“ (OHB). Důvodem demolice byl plánovaný investiční záměr žalobkyně s cílem navýšit kapacitu zařízení prostřednictvím nového spalovenského kotle K1. Stěžovatel odkázal na výroční zprávy za období 2008 – 2016 zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku. Z nich vyplývá, že žalobkyně měla investiční záměr vybudovat nový spalovenský kotel K1 již ve zdaňovacím období 2011. Tomuto závěru svědčí i vyjádření environmentální specialistky RNDr. J. S. a „Technicko-ekonomická studie instalace 3. spalovenského kotle“ společnosti TENZA z listopadu 2013, kterou stěžovateli poskytla sama tato společnost, nikoli žalobkyně (i přes výzvu ze dne 12. 5. 2016), ač ji měla v dispozici. Ze studie lze dovodit zjevný záměr žalobkyně pokračovat v investičním rozvoji a realizaci projektu OHB. Šetřené nákladové položky je proto nutné posoudit jako náklady na pořízení hmotného majetku. Podle stěžovatele by bylo možné zahrnout náklady spojené se stavbou třetího spalovenského kotle K1 jednorázově do výsledku hospodaření, tedy i základu daně, v dotčených zdaňovacích obdobích 2011 a 2012 jedině, pokud by investiční akce byla v těchto letech trvale zastavena. V této věci se však jedná o nedokončenou investici uskutečňovanou po etapách.

[5] Krajský soud nesprávně vyhodnotil důkazní prostředky (výroční zprávy, studii a vyjádření environmentální specialistky) a nejednoznačně uzavřel, že *„lze spíše usuzovat na to, že demolice kotle K1 nebyla navázána na konkrétní investiční záměr“*. Další vadou řízení je, že krajský soud v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování listinami, které žalobkyně předložila den před soudním jednáním a jejichž součástí byla podle názoru stěžovatele nová žalobní argumentace. Nadto krajský soud tyto důkazní prostředky nesprávně vyhodnotil; žádný z předložených dokumentů podle stěžovatele neprokazuje skutečný okamžik rozhodnutí žalobkyně o zahájení investičního záměru, dokumenty pouze dokládají jeho existenci. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že z nově doložených listin plyne doporučení, aby byla linka K1 postavena mimo prostor uvolněný po demolici původního kotle K1.

[6] Stěžovatel se neztotožnil ani se závěry, které krajský soud dovodil z interpretace Národní účetní rady I-5. Interpretace I-5 neurčuje okamžik zahájení kapitalizace nákladů do pořizovací ceny a žalobkyně nedoložila žádné vnitřní předpisy týkající se této otázky.

pokračování

Stěžovatel připomněl povinnost žalobkyně vést účetnictví tak, aby účetní závěrka byla sestavena na jeho základě srozumitelně a podávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace žalobkyně. Stěžovatel trvá na tom, že náklady související se stavbou třetího spalovenského kotle K1 měly vstoupit do ocenění tohoto kotle.

[7] Závěrem stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou týkající se tvorby rezervy.

[8] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] NSS se nejdříve zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti, k níž by byl povinen přihlédnout též z úřední povinnosti. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nezabýval žalobní námitkou vztahující se k tvorbě účetní rezervy na demolici spalovenského kotle K1. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že stěžovatel tuto odvolací námitku dostatečně nevypořádal, a současně uvedla, že rezervu lze tvořit pouze na budoucí náklad, nikoli investici. Krajský soud uvedl, že tato námitka je „s ohledem na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní a soud by se zcela nadbytečně zabýval otázkou, zda je implicitní vypořádání námitky, jak na něj odkazuje žalovaný ve svém vyjádření, pro posouzení věci dostatečné v situaci, kdy napadené rozhodnutí neobstojí po věcné stránce“ (bod 37).

[12] NSS soustavně zastává názor, že soudy by měly institut nepřezkoumatelnosti užívat pouze výjimečně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je nutné vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 27. 2. 2019, čj. 8 Afs 267/2017-38, bod 16). Správní orgány a soudy přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, bod 13, rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, bod 41, či již uvedený rozsudek čj. 8 Afs 267/2017-38, bod 16).

[13] Krajský soud řádně zdůvodnil, proč se námitkou výslovně nezabýval. NSS nepovažuje námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku za důvodnou.

[14] Úvodem NSS stručně shrne okolnosti posuzovaného případu.

[15] Na základě smluv o dílo ze dne 30. 11. 2011 a ze dne 23. 4. 2012, které žalobkyně uzavřela se zhotovitelem, byla v průběhu zdaňovacích období 2011 a 2012 provedena demolice spalovenického kotle K1. Tomu předcházela modernizace spalovny podle projektu OHB, jehož příprava započala v roce 2001. Během realizace projektu byly zbourány spalovenické kotle K2 a K3, které nahradily nové kotle uvedené do provozu v roce 2011. Spalovenický kotel K1 zůstal během realizace projektu v provozu a sloužil k udržení chodu spalovny.

[16] Žalobkyně uplatnila částky odpovídající nákladům na demolici spalovenického kotle K1 ve zdaňovacích obdobích 2011 a 2012 tak, že je zahrnula do základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Správce daně dospěl po daňové kontrole k závěru, že tyto náklady nemohou být běžnými provozními náklady ve smyslu uvedeného ustanovení, ale souvisí s další fází projektu OHB – výstavba nového spalovenického kotle K1 (tj. OHB II) – a jsou tedy investičními náklady na pořízení hmotného majetku. Svě závěry opřel především o jednotlivé pasáže ve výročních zprávách žalobkyně za období 2008 až 2016 založených ve sbírce listin, vyjádření environmentální specialistiky RNDr. J. S. a „Technicko-ekonomickou studii instalace 3. spalovenického kotle“ společnosti TENZA z listopadu 2013.

[17] Krajský soud v bodu 14 napadeného rozsudku vymezil zásadní otázku tohoto sporu jako skutkovou otázku, *„zda v okamžiku uplatnění výdajů za demolici kotle K1 již bylo přijaté rozhodnutí o investici, v jejímž rámci mělo dojít k nahrazení kotle K1 novým zařízením“*. Následně dospěl k závěru (bod 34), že žalobkyně prokázala negativní skutečnost, že se demolice původního kotle K1 uskutečnila **bez přímé** souvislosti na rozhodnutí o výstavbě nového kotle.

[18] NSS se v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 7 Afs 365/2018-66, č. 3913/2019 Sb. NSS, *Správa pohledávek OKD*, zabýval totožnou otázkou, tj. určením dne, od něhož náklady souvisící s investičním záměrem představují náklady na pořízení hmotného majetku. Vyložil, že určité náklady tvoří součást pořizovací ceny majetku ve smyslu § 25 odst. 5 písm. a) zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, pokud s pořízením tohoto majetku souvisí. Účetní předpisy však tuto souvislost nijak blíže nevymezují, *„nesvazují ji ani se stanovením konkrétního časového okamžiku, od kterého je třeba jednotlivé nákladové položky souvisící s pořízením hmotného majetku zahrnovat do ocenění tohoto majetku (či naopak do kterého se jedná o běžné provozní náklady uplatnitelné v základu daně dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů)“*. ***Vždy proto bude namístě zkoumat souvislost daného nákladu s pořizovaným hmotným majetkem, a to bez ohledu na to, zda popř. kdy daňový subjekt o pořízení daného hmotného majetku (investice) formálně právně rozhodl. Toto rozhodnutí může být vodítkem pro určení, zda se jedná o náklad souvisící s pořízením hmotného majetku, ovšem toliko v případě, že reflektuje skutečné datum, od něhož bylo pořízení daného hmotného majetku objektivně zahájeno“*** (bod 25). NSS dále dodal, že *„z hlediska přiřazení určitých nákladů do pořizovací ceny majetku není podstatné, kdy daňový subjekt formálně schválil realizaci investice, ale kdy objektivně započal s její realizací, byť by v danou chvíli nebylo zdárné dokončení této investice zcela jisté a rozhodnutí o jejím pořízení tedy obsahovalo určité riziko, že k vlastní realizaci nedojde“*. ***Vynaložené náklady tedy získávají povahu investičních nákladů „již od okamžiku, kdy se daňový subjekt fakticky rozhodl řešit určitou hospodářskou potřebu“***

pokračování

pořízení nové investice a započal je za tímto účelem vynakládat“. To odpovídá i interpretaci Národní účetní rady I-5 (bod 27; důrazy přidány).

[19] Okolnosti v citovaném rozsudku se ovšem oproti nyní projednávanému případu lišily. Ve věci *Správa pohledávek OKD* nebylo sporné, zda vynaložené náklady (na výkup nemovitostí a další) souvisely s investičním (těžebním) záměrem (viz bod 29 daného rozsudku). Otázkou bylo především stanovení dne, od kterého lze tyto náklady považovat za náklady na pořízení hmotného majetku, které nelze jednorázově odečíst od základu daně podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

[20] V této věci je proto nutné si **nejdříve** ujasnit povahu nákladů na demolici spalovenského kotle K1 – zda se jednalo o běžné provozní náklady, anebo investiční náklady souvisící s pořízením hmotného majetku. Tzn., že je nutné odpovědět na otázku, **zda náklady vynaložené na demoliční práce týkající se spalovenského kotle K1 souvisely s výstavbou nového kotle K1 (tedy s pořízením nové investice).**

[21] Tato otázka zůstává mezi stranami sporná. Podle stěžovatele není pochyb o tom, že původní spalovenský kotel K1 byl zbourán, aby uvolnil místo pro instalaci nového spalovenského kotle v rámci pokračování investiční akce OHB. Žalobkyně naopak tvrdí, že odstranění kotle K1 se uskutečnilo z bezpečnostních a ekologických důvodů.

[22] Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů *za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje (náklady) na pořízení hmotného majetku a nehmotného majetku, s výjimkou uvedenou v § 24 odst. 2, včetně splátek a úroků z úvěrů a zápůjček spojených s jejich pořízením, jsou-li součástí jejich ocenění*. Výdaje (náklady) na pořízení hmotného majetku jsou dále vymezeny účetními předpisy. Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o účetnictví se hmotný majetek, s výjimkou hmotného majetku vytvořeného vlastní činností, oceňuje pořizovací cenou. Tou se podle § 25 odst. 5 písm. a) téhož zákona rozumí cena, za kterou byl majetek pořízen **a náklady s jeho pořízením souvisící**.

[23] Pořizovací cenou je tedy míněna vlastní cena pořízení aktiva a náklady, které souvisí s pořízením a lze je k pořizovanému majetku přiřadit. Demonstrativní výčet nákladů, které vstupují do oceňování dlouhodobého hmotného majetku, v případě podnikatelských subjektů obsahuje § 47 vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví.

[24] NSS již ve věci *Správa pohledávek OKD* uvedl, že účetní předpisy blíže neozřejmují pojem „souvislost“ předpokládaný § 25 odst. 5 písm. a) zákona o účetnictví. Výkladem uvedeného ustanovení nelze dospět k jinému závěru než, že mezi vynaložením nákladů a pořízením hmotného majetku musí existovat **přímá příčinná souvislost**. Tato souvislost přitom musí být **jednoznačná**. Úkolem NSS je tedy posoudit, zda krajský soud správně odpověděl na otázku, zda by žalobkyně přistoupila k demolici spalovenského kotle K1, aniž by předpokládala, že jej nahradí novým spalovenským kotlem.

[25] NSS ze správního spisu mj. zjistil, že smyslem projektu OHB byla modernizace spalovny žalobkyně tak, aby odpovídala ekologickým požadavkům. Původně měla žalobkyně na spalování odpadu tři kotle, které měly kapacitu 240 tis. tun odpadu za rok. Kotle však byly staré a kvůli poruchovosti žalobkyně provozovala pouze jeden. Během projektu byly vybourány dva ze tří starých kotlů, které byly nahrazeny dvěma novými spalovenskými kotli s kapacitou 224 tis. tun odpadu za rok (viz „Příprava a realizace projektu Odpadové hospodářství Brno“ – V. H., vedoucí projektu, a článek „SAKO Brno: Jsme v poslední fázi projektu“ ze dne 11. 1. 2011, dostupný z: <https://www.odpady-online.cz/sako-brno-jsme-v-posledni-fazi-projektu/>, vytištěný správcem daně dne 2. 6. 2016). Během realizace projektu zajišťoval chod spalovny spalovenský kotel K1, který byl v září 2009 odstaven z provozu (viz Výroční zpráva 2008, str. 5, a str. 36 „Přílohy k účetní závěrce roku 2011“, která je součástí Výroční zprávy 2011) a v průběhu let 2011 a 2012 demontován z bezpečnostních a technologických důvodů; prostor K1 sloužil jako prostorová rezerva pro možnou výstavbu další spalovenské linky K1 (viz vyjádření RNDr. S., zaměstnankyně žalobkyně, na jednání u správce daně dne 22. 4. 2016). Projekt OHB byl v roce 2011 ukončen (Výroční zpráva 2011, str. 8) a v roce 2012 žalobkyně zahájila práce spojené s dalšími aktivitami – zejména posouzením reálných podnikatelských možností pro pokračování projektu OHB (tj. OHB II), jehož předmětem měla být instalace třetího spalovenského kotle (Výroční zpráva 2012, str. 14 a 15). V červenci 2013 byl ukončen záruční provoz díla (tj. i nových dvou kotlů) a byl opětovně proveden tzv. garanční test B, který prokázal požadovanou výkonnost technologie (viz Výroční zpráva 2013, str. 16).

[26] V listopadu 2013 vypracovala společnost TENZA na základě objednávky žalobkyně studii, jejímž cílem bylo zhodnotit proveditelnost záměru instalace nového třetího spalovenského kotle. „Technicko-ekonomická studie instalace 3. spalovenského kotle“ konstatovala, že současná technologie nyní umožňuje zpracování max. 248 tis. tun komunálního odpadu ročně a cílem objednatele (žalobkyně) je instalací nového kotle navýšit maximální kapacitu spalovny a zvýšit spolehlivost dodávek tepelné a elektrické energie. Výsledky studie sloužily jako podklad rozhodnutí o investičním záměru instalace 3. spalovenského kotle (str. 3 Souhrnné zprávy).

[27] Z právě citovaných skutečností podle NSS vyplývá, že původní spalovenský kotel K1 sloužil v průběhu realizace projektu OHB k zajištění činnosti žalobkyně, než se uvedly do provozu nově postavené spalovenské kotle K2 a K3. Po splnění tohoto úkolu byl původní kotel K1 odstaven a následně demontován, a to z bezpečnostních a technologických důvodů, které NSS nepovažuje, na rozdíl od stěžovatele, za druhořadé. Demolice kotle K1 by se evidentně uskutečnila nezávisle na dalším investičním záměru žalobkyně zvýšit její efektivitu a postavit nový spalovenský kotel K1 a žalobkyně by k ní přistoupila, i přestože by nezvažovala stavbu nového spalovenského kotle K1. Z předchozích odstavců je totiž zjevné, že stavba třetího spalovenského kotle nebyla pro činnost žalobkyně nezbytná, jelikož nové spalovenské kotle K2 a K3 co do výkonnosti plně nahradily původní tři staré kotle.

[28] Byť tedy NSS závěry krajského soudu i co do vymezení zásadní otázky tohoto sporu do určité míry koriguje, jím provedené dokazování a z něj vyplývající odůvodnění a

pokračování

závěr v napadeném rozsudku poskytly podle NSS potřebnou odpověď na stěžejní otázku (viz bod [20] tohoto rozsudku).[17]

[29] NSS ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že mezi demolicí původního spalovenského kotle K1 a investičním záměrem v podobě nového spalovenského kotle K1 **není dána jednoznačná přímá příčinná souvislost**. Z popsanych skutečností lze shledat, že demolice původního kotle K1 se uskutečnila nezávisle na investiční akci OHB (podle studie od společnosti TENZA měly být v rámci projektu OHB nahrazeny jen původní kotle K2 a K3, viz str. 4) i další její etapě OHB II (stavba nového spalovenského kotle K1). Stěžovatelova námitka, že se jednalo o pokračující nedokončenou investici uskutečňovanou po etapách, tak není důvodná. V této souvislosti je bez významu i otázka, zda má nový spalovenský kotel K1 stát na místě původního kotle K1, či na odlišném místě.

[30] S ohledem na shora uvedené závěry již není nutné zabývat se kasačními námitkami týkajícími se prokazování negativní skutečnosti, tj. že v době uplatnění nákladů na demolici původního kotle K1 nebylo přijato rozhodnutí o nové investici, a nesouhlasu stěžovatele s výkladem interpretace Národní účetní rady I-5. V této souvislosti NSS pouze odkazuje na citovanou pasáž z rozsudku ve věci *Správa pohledávek OKD*. Z ní vyplývá, že náklady získávají povahu investičních nákladů nezávisle na formálním rozhodnutí, podstatný je okamžik, kdy se daňový subjekt fakticky rozhodl řešit určitou hospodářskou potřebu pořízením nové investice a započal je za tímto účelem vynakládat. To vyplývá rovněž z interpretace I-5.

[31] Závěrem NSS nesouhlasí s námitkou stěžovatele, že krajský soud postupoval v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť u jednání provedl dokazování listinami, které žalobkyně předložila až den před jednáním. Soudní řád správní neupravuje lhůtu, která by účastníky řízení omezovala v navrhování důkazů. Návrh důkazu tak lze uplatnit kdykoliv s tím, že je třeba, aby důkazní návrh podporoval některou z námitek uplatněných včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s., neboť jen takové námitky jsou před soudem projednatelné (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2007, čj. 4 Azs 176/2006-84, č. 1834/2009 Sb. NSS).

[32] Není významné ani to, že nově doložené důkazy byly datovány po vydání rozhodnutí stěžovatele. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013-28). Krajský soud v bodu 29 zhodnotil, že nové důkazy osvědčují skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí stěžovatele. Nelze tedy hovořit o porušení zásady koncentrace řízení. NSS dodává, že namítané vyjádření neobsahuje novou žalobní argumentaci. Žalobkyně uplatnila námitky týkající se výkladu výročních zpráv a účetní rezervy již v žalobě.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[34] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšná byla naopak žalobkyně, té však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu